

Arrest

nr. 127 941 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind Hiba-Allah TAJ, op 19 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Nederlandse partner leggen op 19 september 2012 te Mortsel een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Eveneens op 19 september 2012 dient verzoekster in eigen naam en namens haar minderjarige kind een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 maart 2013, in hoofde van verzoekster, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 20 maart 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.09.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Een verklaring op eer door derden: deze verklaring kan niet in aanmerking worden genomen als voldoende bewijs voor de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet getoetst kan worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid.

-Een ontvangstbewijs van 2 maart 2010 waarop de namen van betrokkenen staan: Dit document bewijst dat betrokkenen elkaar meer dan twee jaar kennen, maar geeft geen informatie betreffende de relatie en toont niet aan dat betrokkenen elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt eveneens op 19 maart 2013, in hoofde van verzoeksters minderjarige kind, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op dezelfde dag wordt tevens besloten tot afgifte aan verzoekster van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot haar minderjarige kind. Deze beslissingen worden verzoekster samen met de eerste en tweede bestreden beslissing ter kennis gebracht.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.09.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

De aanvraag tot vestiging dd. 19/09/2012 van de mama, mevrouw [T. N.] werd geweigerd.

Bijgevolg wordt de bijlage 19ter van betrokkene ook geweigerd."

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van "de verplichting om alle gegevens of stukken van het dossier in overweging te nemen".

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste dat eerste verzoekster het land dient te vertalen, terwijl nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren;

Dat aldus de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden;

Dat deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de burgemeester beschikt;

Dat uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de burgemeester heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren;

Dat de bestreden beslissing verzoekers niet in staat stelt na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan eerste verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen;

Dat artikel 52, §4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.";

Dat uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden;

Terwijl met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting;

Dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM;

Dat derhalve er geen sprake is van een gebonden bevoegdheid en dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde beslist naar luidt van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven;

Dat zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4 vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven;

Dat aangezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen enkele motivering geeft betreffend het bevel om het grondgebied te verlaten, deze een inbreuk maakt op de formele motiveringsverplichting;

Dat de beslissing nietig is

Toelichting bij het middel:

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat indien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het recht op verblijf niet erkent, deze beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een mime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekers niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft beslist aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

Bovendien is ook het familieleven van verzoekers ernstig bedreigd, nu enkel de moeder een bevel t t uitwijzing ontving en niet haar dochter. Ook dit is een inbreuk op de bescherming die art. 3 van het EVRM biedt.”

2.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] De verwerende partij heeft de eer te antwoorden, met betrekking tot de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift duidelijk is dat daarin niet enkel inhoudelijke kritiek wordt geleverd, doch dat tevens de kennis blijkt van de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen. Verzoekende partij wijst er zelf op dat haar het verblijf werd geweigerd, en zij verwijst naar art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg ontbeert de verzoekende partij het vereiste belang bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verzoekende partij houdt voor dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bestreden beslissing werd bovendien afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven blijkt afdoende waarom de aanvraag afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten, dat die weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance : que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions ; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd."

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoekster verwijst, werd gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."
[...]

Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt geweigerd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Die gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De verwerende partij herhaalt dat de vermeldingen in de bestreden beslissing toelaten verzoekende partij kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekster voert eveneens een schending aan van artikel 3 EVRM daar zij door verwerende partij bevolen werd het grondgebied te verlaten en haar dochter niet.

Verwerende partij wenst op te merken dat verzoekster uit het oog verliest dat haar, door het Bestuur, m.b.t. haar minderjarige dochter, een bevel tot terugbrenging onder een bijlage 38 werd afgeleverd. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing haar gezins- of familieleven zou schenden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.1.3.1. De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op

zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskenning van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat "*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*", eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*" dat "*desgevallend*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

2.1.3.2. Verzoekster voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld, laat het feit dat verweerder de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekster niet legaal in het Rijk verblijft. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, "*kan*" of "*moet*" worden genomen, dient verweerder daarenboven de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

In zijn nota met opmerkingen ontkent verweerder niet dat een formele motivering inzake het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt. Hij werpt daarentegen op dat een dergelijke formele motivering niet vereist is daar zijn beslissing tot afgifte van een bevel berust op de loutere vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling en hij stelt dat hij over geen beoordelingsmarge beschikt. Zijn betoog, als zou de formele motiveringsplicht niet van toepassing zijn met betrekking tot beslissingen die gebaseerd zijn op een "*loutere vaststelling*", vindt evenwel geen steun in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en verweerder laat ook na enige wetsbepaling waarin zijn standpunt wel steun zou vinden, aan te brengen. Aangezien niet is aangegeven op basis van welke de rechtsgrond het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, kan verder ook niet worden vastgesteld of de bewering van verweerder dat hij deze beslissing nam ingevolge een gebonden

bevoegdheid correct is. Zijn uiteenzetting dat hij in bepaalde gevallen verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid, slechts aan de draagkrachtvereiste wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, arrest nr. 200.807).

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de nota met opmerkingen betoogt, kan op lezing van het verzoekschrift ook geenszins worden afgeleid dat verzoekster kennis heeft van de exacte bepaling op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen. Het gegeven dat verzoekster verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet betekent nog niet dat zij kennis heeft van de bepaling vervat in artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast. Het is in de eerste plaats ook niet aan de Raad of verzoekster om dit zelf na te gaan. Hiertoe is, zoals reeds aangegeven, een aanvullend onderzoek door het bestuur vereist.

Het gegeven dat verweerder er niet toe is gehouden de motieven van de motieven te vermelden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite.

In de mate dat verweerder in zijn nota met opmerkingen ten slotte verwijst naar het arrest van de Raad van State met nummer 193.380 van 18 mei 2009 moet worden geduimd dat het gegeven dat de Raad van State oordeelde dat een bevel dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet moet worden gemotiveerd op een wijze die toelaat na te gaan of het bestuur een belangenafweging in het raam van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 doorvoerde, niet impliceert dat de motieven in rechte en in feite waarop dit bevel is gebaseerd niet dienen te worden vermeld.

Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de hiermee vergezeld gaande beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van “*de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen*”.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde dat verzoekers niet aantonen dat zij een duurzame relatie hadden met en Unieburger en zij een verklaring op eer door derden niet aanvaardt als bewijs van een feitelijkheid;

Terwijl de wetgever nergens stelt dat dit bewijs niet mag geleverd worden met verklaringen door derden;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet die nergens geschreven staat;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook de wet schendt en ten onrechte een verklaring van een derde zonder enige verdere motivatie naast zich neerlegt;

Dat mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie twijfelen aan de waarachtigheid van de verklaringen op eer, het aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie is om te bewijzen waarom zij twijfelt;

Dat zij m.a.w. dient aan te tonen dat de bijgebrachte getuigen om één of andere reden geen verklaring zouden kunnen afleggen;

Dat zij eenvoudigweg de gemeente hiertoe had kunnen verzoeken, die dan op haar beurt de wijkagent dit had kunnen laten onderzoeken;

Dat door echter zonder meer te oordelen dat verklaringen op eer geen geldig bewijs zijn, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie enerzijds een voorwaarde toevoegt aan de wet die er niet geschreven staat en anders de bewijsregels op haar kop zet door van verzoekster een bewijs te verzoeken dat zij niet kan leveren;

Dat de beslissing dan ook de wet schendt;

Toelichting bij dit middel

Verzoekers zijn uiteraard kort na aankomst in België naar de gemeente Morsel gegaan met verzoek om hun toestand te conform de wettelijke bepalingen te brengen. Vooraleer verzoekers echter hiertoe konden overgaan, moesten eerst de formaliteiten voor de heer [...], Nederlands staatsburger en partner van eerste verzoekster, in orde worden gebracht. Vooraleer deze een machtiging tot verblijf werd toegekend, moest de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie immers nagaan of hij over voldoende inkomsten beschikte.

Vooraleer deze machtiging in orde was, kon verzoekster eenvoudig weg haar aanvraag nog niet in orde brengen.

In juni 2012, nadat haar partner uiteindelijk een machtiging tot verblijf had ontvangen, is zij naar de gemeente gestapt, welke haar uitnodigde om tegen september de nodige schikkingen te treffen, wat zij ook deed.

Aangezien in eerste instantie haar machtiging tot verblijf niet in orde was, wenste de verhuurder slechts de naam van de partner van eerste verzoekster vermeld te zien op de huurovereenkomst; Dit is de oorzaak dat op de initiële huurovereenkomst slechts de naam van de heer [...] wordt vermeld. Op de tweede huurovereenkomst wordt verzoekster mee vermeld.

Nu bracht verzoekster verschillende verklaringen bij van burens, alsook van de verhuurder, waaruit hun samenwoning sinds 1 november 2011 blijkt.

Verzoekster voegt daarenboven nog emailverkeer bij dat gevoerd werd met de verhuurder, waaruit tevens blijkt dat zij van begin af aan het adres aan de Prins Leopoldlei 25 woonde.

Het was aan de gemeente bekend dat eerste verzoekster en haar dochter aan de Prins Leopoldlei woonden.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bovendien, via de gemeente, eenvoudig weg de wijkagent had kunnen inschakelen, om haar eigen stelling te onderbouwen, wat zij naliet.

Ten overvloede voegt verzoekster nog kopij van de plaatsbeschrijving van het appartement dat ze betreft bij, tevens door haar ondertekend en geregistreerd door de administratie op 16 januari 2012, zodat aan de samenwoning niet kan worden getwijfeld.

Het is dan ook duidelijk dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de wet schendt;”.

2.2.2.1. De Raad merkt voorafgaandelijk op dat huidig middel in wezen is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag voor een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

2.2.2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2.3. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40*bis*, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”.

In casu weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de aanvraag om toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden omdat verzoekster niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar Nederlandse partner, en meer specifiek niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoekster betwist deze vaststelling. Zij stelt allereerst dat verweerder door de voorgelegde verklaring op eer niet te aanvaarden enerzijds een voorwaarde toevoegt aan de wet en anderzijds de bewijsregels op haar kop zet door van haar een bewijs te vragen dat zij niet kan leveren. Zij betoogt dat de wetgever

nergens bepaalt dat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie niet mag worden geleverd met verklaringen van derden. Zij is van oordeel dat verweerder de voorgelegde verklaring op eer zonder enige verdere motivering naast zich neer legt terwijl indien verweerder zou twifelen aan de voorgelegde verklaring het aan hem toekwam om aan te tonen dat de bijgebrachte getuige geen verklaring zou kunnen afleggen.

De Raad wijst erop dat het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager immers vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Op lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de door verzoekster in het kader van haar aanvraag voorgelegde verklaring op eer van een derde "*niet in aanmerking [kan] worden genomen als voldoende bewijs voor de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet getoetst kan worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid*". Verzoekster kan aldus niet voorhouden dat op dit punt geen motivering werd voorzien. Op grond van deze motivering kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder, in strijd met de vrije bewijsvoering, op algemene wijze stelt dat bewijzen op eer van derden niet kunnen worden aangevoerd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Wel wordt aangegeven dat de voorgelegde verklaring op eer geen voldoende bewijs kan uitmaken van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, omdat deze verklaring niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Op grond van deze motivering wordt niet uitgesloten dat dergelijke verklaringen op eer van derden samen genomen met andere bewijsstukken wel degelijk kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. *In casu* is het niet betwist dat verzoekster voor het overige enkel een ontvangstbewijs van 2 maart 2010 met vermelding van hun beider namen voorlegde. Verzoekster betwist het motief niet dat dit ontvangstbewijs geen bewijs vormt dat de relatie stabiel en duurzaam is in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, nu dit document weliswaar bewijst dat de betrokkenen elkaar reeds meer dan twee jaar kennen doch zonder dat de relatie blijkt en zonder dat blijkt dat er sprake is van drie ontmoetingen die 45 dagen of meer betroffen voorafgaand aan de aanvraag. Gelet op het gegeven dat de verklaring op eer van een derde is opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoekster en/of haar partner en dergelijke verklaring slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegelicht en gelet op de vaststelling in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat voor het overige geen bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen, kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder een loutere verklaring op eer van een derde niet weerhoudt als afdoende bewijs van het gegeven dat de partners een duurzame en stabiele relatie hebben. Verweerder kon hierbij wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaring op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kan worden getoetst op zijn feitelijkheid en waarachtigheid en aldus slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegedicht. Er blijkt in deze situatie ook geenszins dat het aan verweerder toekomt om een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid van de betreffende derde persoon of te bewijzen dat deze niet geloofwaardig zou zijn. Het is verzoekster zelf die een voldoende bewijs dient te leveren van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Er blijkt hierbij geenszins dat verzoekster een bewijs dient te leveren dat onmogelijk te leveren zou zijn of dat enkel te leveren zou zijn middels verklaringen van derden. Ten overvloede merkt de Raad in dit verband nog op dat uit de voorgelegde verklaring van een derde evenmin blijkt dat er voorafgaand aan de aanvraag sprake was van drie ontmoetingen die 45 dagen of meer betroffen of van één jaar samenwoont. Zo wordt hierin gesteld dat verzoekster sinds 1 december 2011 zou inwonen bij haar partner.

Verzoeksters betoog dat een voorwaarde zou worden toegevoegd aan de wet kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden aanvaard. Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting de motivering in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet dat zij niet afdoende heeft

aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner in de zin van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt verder een betoog naar voor betreffende de redenen dat de initiële huurovereenkomst enkel de naam van de partner vermeldt. Zij stelt dat op de tweede huurovereenkomst ook haar naam staat vermeld. Zij verwijst verder naar verschillende stukken – met name verklaringen van burens alsook van de verhuurder en emailverkeer met de verhuurder – waaruit hun samenwonen sinds 1 november 2011 moet blijken.

De Raad stelt vast dat de thans door verzoekster voorgelegde stukken en verstrekte informatie door haar niet naar voor werden gebracht bij haar aanvraag en verweerder hiermee dan ook geen rekening kon houden bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen rekening houden met de stukken en toelichting die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu in het kader van haar verzoekschrift naar voor brengt. Deze stukken en deze toelichting kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ten overvloede wijst de Raad er andermaal op dat er overeenkomstig artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet sprake dient te zijn van één jaar samenwonen voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoekster stelt ten slotte nog dat aan de samenwonen niet kan worden getwijfeld, doch toont niet aan dat verweerder op onjuiste wijze of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat niet blijkt dat er sprake is van één jaar samenwonen voorafgaand aan de aanvraag, zoals vereist door de wet.

Een schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Enige schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt evenmin.

2.2.2.5. In zoverre verzoekster verder de schending inroept van “*de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen*”, wordt dit onderdeel van het middel onderzocht vanuit het oogpunt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2.6. Het tweede middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen in hoofde van verzoekster, is ongegrond.

2.3. De derde bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij verzoeksters kind de toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, betreft een gevolgbeslissing van de in hoofde van verzoekster genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hiertegen worden geen afzonderlijke middelen aangevoerd.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het beroep ten laste van de tegenpartij te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen in zoverre dit is gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS